

סיגל פרלמן

גבולות המיטה

אני לא אוהבת את האשה שנהייתי ואולי
 רק זו הייתה תמיד מתחת לעצמות הקשות, לעור הרך, שקר
 האהבה, זמן רב וארץ כמעט כמו כל חיי
 באמת האהבה, שפכתי את נפשי לעמתך, פזמונים
 רבים מלאו את נפשי כאלו יש כזה דבר
 אהבה, ובמראה
 לב קשה ורע, אדם, אכזר, אלים, נהייתי

מה, אני שואלת אותך, ומצירת רכבת עם עשן
 יוצא מהארבה, אתה זוכר את הספור היפה
 של אחות לבי? אני לא עוזבת אותך, לבן כמו השפדצה
 בשתי אכחות והפנים הנמתחים אל הרגע
 המהיר, לשם התנקזתי, אחרי גרעין האש
 זאת לא אני, מה
 נהייתי:

גברים, דבורים, נגיעות, נשיקות, אצבעות
 נדחפות, בלשונות שונות, פטפוטים, שתיה, אחיזה נחוושה
 במרפק, כמה התרחקתי, הובלה, בכי, שירים של אהבה,
 העור שלי מגרה, קודח, שונא מגע, נדחסים אל הקשת הרכה
 של חיי המשפחה המדמים, אבל סליחה,
 זה רגיל, ולא ילדתי החתומה, ממנה
 לא אוכל לברח, ממנה לא נוכל לברח, אתה לבד
 ואני לבד. כל אחד והאם שלו

לֹא אֶשְׂאֵל מְתִי. אֶף פַּעַם לֹא אֶשְׂאֵל מְתִי. אִם יִהְיֶה,
 שְׂיִהְיֶה עֲכָשׁוּ. לְמִרוֹת שְׂאֲנֵי שׁוֹאֵלֶת, וְגַם זֶה רְגִיל,
 אַתָּה לֹא עוֹנֶה דָבָר, הֶרֶף עֵינַי נִצּוֹר בְּלִי לֹמֵר דָּבָר, אֶל נִצּוֹר
 אֶת הָאֲהָבָה, וְחֲצִי דָבָר, וְדָבָר עַל אֲהָבָה, הַגּוֹף נִמְזָג כְּמוֹ מִים
 אֶל כְּלִי, זֹאת הַתְּנוּחָה הָאֲחֻת, אַתָּה מְכִיר, סִיבּוּבִים מִתְּזֻמָּנִים הֵיטֵב
 שֶׁל הַשְּׂנָה, עִם לְהַכְּאִיב, הִלְחִי שְׁלִי עַל הַחֲזוּהַ הֶרֶף
 שְׁלֶךְ, יְבָרֵךְ הַהֲרַגְל הַטּוֹב
 רַק אֲזִ
 נוֹפֵל
 הַגּוֹף
 אֶל תּוֹךְ הַנְּפֶשׁ, נִשְׁפָּךְ, מִשְׁפְּרִיץ
 לְכֹל עֶבֶר
 אֲבַל הַגְּבוּלוֹת, זְכֹר זֹאת הֵיטֵב, יְקִירִי, הֵם הַמְּשָׁה